

Wij weten niet zeker wanneer Andrea Florence heeft verlaten. Mogelijk geschiedde dit in 1343. In dat jaar werd de tyran, Walter de Brienne, de zoogenaamde hertog van Athene, verdreven. Daar Andrea voor hem gewerkt had, werd hij waarschijnlijk meegesleurd in zijn val.

Eerst 1347 wordt de kunstenaar genoemd als Dombouwmeester te Orvieto. De facade-reliëfs aldaar schijnen toen wel klaar geweest te zijn. In hoeverre hij er nog aan heeft gewerkt blijft daarom onzeker. Enkele voorstellingen aan den derden pijler worden hem door Schmarsow toegeschreven.

Zekerder is de toeschrijving, niet lang geleden gedaan, van een Madonna in het Dommuseum te Orvieto aan onzen kunstenaar. Daarvoor stond dit werk op naam van Nino. Dit beeld vertoont echter hetzelfde, meer architecturale van Andrea's kunst en een mooie gesloten contour, die Moeder en Kind tot een eenheid samenbindt.

Niet lang daarna moet Andrea zijn gestorven. In October 1349 wordt Nino als Capo Maestro genoemd van den Orvietaner Dom. Zijn werk heeft zich waarschijnlijk wel bepaald tot het voltooiën van wat zijn vader onaf had gelaten.

Te Florence was Andrea feitelijk de eerste geweest, die een werkelijk Florentijnschen stijl had geschapen. De Pisaansche beeldhouwers uit Giovanni's school, Tino di Camaino en Balduccio, die er daarvoor hadden gewerkt, waren Pisaansch gebleven in hun kunst en hadden dus alleen een vreemd element gebracht.

Wat daarnaast aan inheemsche sculptuur te Florence reeds bestond, was tamelijk zwak. De werken die er waren gemaakt geven nauwelijks het recht van een Florentijnsche school te spreken.

Na het voorafgaande zou de vraag kunnen rijzen hoe Andrea zich verhoudt tot de kunstontwikkeling van zijn tijd, tot de Gothische strooming.

Het wezen van de Gothiek is een verdieping en verinnerlijking van het gevoel en een veranderde verhouding daardoor van den mensch tot de hem omringende wereld.

In de kunst heeft dit tot gevolg dat niet uitsluitend meer het verloop der gebeurtenissen wordt verteld, doch dat het gevoelsbeleven wordt uitgedrukt, dat dus het dramatische moment en de emoties die dat verwekt hoofdzaak worden.

De enkele figuur is niet meer een abstractie, zij is een persoonlijkheid geworden, waarin gedachte leeft en gevoel.

In 't reliëf valt daardoor alle bijwerk steeds meer weg, en blijft alleen de kern van het drama over. Giovanni Pisano gaat reeds uit van één grondgedachte en bouwt daaruit zijn voorstellingen op. In de lijn van deze ontwikkeling moeten we ook Andrea's reliëfs nu bezien.

Als tusschenfaze zijn dan zeker de reliëfs te beschouwen van de goud- en zilvermeden die Giovanni's kunst voortzetten en uit wier omgeving Andrea moet voortgekomen zijn.